Є на світі люди,
наче метеори,
є криштально чисті,
як блакитні зорі.
Ну, а ти, Кобзарю —
Світоче всечасний,
сяєш на Вкраїні
вічно і негасно.
Ти не просто символ
в камені й граніті,
що постав у славі
по цілому світі.
Ти — Апостол Правди,
ти — жива Країна,
наша синьовітра
мила Україна.
Ми живем в турботах
заодно з тобою,
вишиваєм долю
радістю й журбою,
і дітей навчаєм
добрими ділами,
і плекаєм зерна
миру поміж нами.
Поруч з українцем завше
твоє слово,
як сурма стодзвонна
в небі веселковім.
Славні гайдамаки —
горді і завзяті —
нам допомагають
долю будувати.
Хоч іще гуляє
в нашій хаті хуга,
та вже чути: "Слава!"

за Великим Лугом,
а над Чорним Шляхом
срібні дзвони грають
і ніхто їх пісню
більше не здолає.
Бо ми нині люди,
як високі мрії,
і таємно врочі,
як весни борвії!..
Ну, а ти, Тарасе,
з нами поза часом
світиш своїм серцем
вічно й непогасно.